

A CHRISTMAS CASE

Misdadig blijspel in twee bedrijven

door

RUUD VAN LING

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **A CHRISTMAS CASE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RUUD VAN LING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2016 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Bernadette Albers - Van Bodegraven, een vrouw van tussen de veertig en vijftig jaar.. Zij is sinds enkele dagen de "weduwe" van Tom Albers, die omgekomen heet te zijn bij een ongeluk op zijn boot. In de loop van het stuk komen wij hierover meer te weten.

Liesbeth Albers - de oudste dochter van Bernadette en Tom. Zij is tussen de 20 en 30 jaar oud. Fel op geld belust en zo doortrapt als maar zijn kan. Koud en kil, zeer berekenend.

Victorine Albers - de jongste dochter van Bernadette en Tom. Zij is begin twintig. Lief en soms een beetje onnozel.

Oma Cato van Bodegraven - moeder van Bernadette, grootmoeder van Liesbeth en Victorine, schoonmoeder van Tom Albers. Een geraffineerde tante. Bedenkster van diverse oplichtingszaken. Tuk op centen.

Marjo Vermeulen - politiefunctionaris. Leeftijd rond de 40. Rechercheur, rang hoofdagent, is erop gebrand promotie te maken richting brigadier of inspecteur. Wil haar zaken graag snel oplossen en daarmee scoren. Past de waarheid soms aan als dat ivm het onderzoek haar beter uitkomt.

Natasja de Haan - verzekeringsinspecteur. Dertiger. Zeer wantrowig en argwanend, gelooft niets en niemand. "Verzekeringsmaatschappijen worden constant opgelicht."

Tim/Tom Albers - een dubbelrol. Tim en Tom zijn een één-eiige tweeling van ongeveer dezelfde leeftijd als Bernadette. Hij is de ongewilde spil van het complot.

Zes damesrollen, één mannenrol.

DECOR:

Als het doek opgaat zien we een huiskamer in een overdadige kerstsfeer, want het hele stuk speelt in de kersttijd. Links achter op het toneel een forse kerstboom, uitbundig versierd maar de lichtjes branden niet. Op een salontafeltje een kerststuk met daarin wat half opgebrande kaarsen. Voorts veel lametta, kerstklokken, kaarsen, maar het mag geen feestelijkheid uitstralen. Opkomst en afgang via midden-achter, of via de coulissen links en rechts. Een eettafel met een paar eetkamerstoelen, links en rechts op het toneel mogelijk een fauteuil. Een of ander afzichtelijk schilderij op de achterwand, omkranst door kersttakken met veel glitter. Op de eetkamertafel ligt, schijnbaar achteloos, een mobiele telefoon. Die wordt in het stuk gebruikt, we weten niet beter in deze moderne tijd, dus vooral liggen laten. Van links(achter) of uit de linker coulissen komt op Liesbeth. Midden op het toneel neemt zij het toneel nauwlettend in ogenschouw. Knikt tevreden.

EERSTE BEDRIJF

LIESBETH: *(Komt op van links. Zij is gekleed in rouwkleuren, maar het moet er enigszins potsierlijk of clownesk uitzien. Ook lichtelijk overdreven. Zwart met zilver. Een dwaas hoedje in een carnavalskleur bv, of een opvallende corsage van enorme witte bloemen. Zij wrijft vergenoegd in haar handen)* Goed zo, dat lijkt er op... Uitstekend. Het moet er niet te dik op liggen. Dat wekt achterdocht. Het moet er op lijken, dat we er echt zijn door overvallen. *(Zij zet een eetkamerstoel rechts voor op het toneel en neemt erop plaats. Klapt vervolgens uitnodigend in haar handen)* Ja! Kom maar! *(Van midden achter komt op Moeder Bernadette, gekleed in de diepste rouw, compleet met zwarte doorzichtige sluier, zwarte handschoenen, zwarte panty, zwarte schoenen met zwarte hoge hakken, een enorme zwarte hoed, allemaal erg overdreven. Ook make-up in de rouw: donkerpaarse lippenstift bv, zwarte oogschaduw. Zij wordt behoedzaam ondersteund door haar jongste dochter Victorine, die in grijs en paars is gekleed. Moeder Bernadette snikt en jammert hartverscheurend, ook dit moet zeer overdreven overkomen)*

BERNADETTE: *(Hartstochtelijk wenend, handen wringend. Staat centraal op het toneel, haar dochter Victorine naast haar)* Oooh, ooh, ooh! Verschrikkelijk! Vreselijk! Ik kan niet zonder hem! Wat moet ik nou? De liefde van mijn leven is van mij weggerukt! Alles! Mijn levensdoel, mijn toekomst, en niet te vergeten mijn inkomen! Wij raken aan de bedelstaf! Slapen onder bruggen! De voedselbank! Boodschappen bij de Aldi! Ach, hoe vreselijk is dit alles! En dat vanwege zo'n rotboot!

LIESBETH: *(Beslist, energiek haar hoofd schuddend, opstaand)* Nee mam, stop maar. Dat is veel te zwaar. Daar trapt geen mens in.

BERNADETTE: *(Zwijgt direct, richt zich op, worstelend met haar enorme rouwsluier)* Zou je denken?

LIESBETH: *(Beslist)* Absoluut. Vooral de mensen die jou en vader goed gekend hebben.

VICTORINE: *(IJverig aanvullend)* Ja, die weten dat jullie een zogenaamd "open huwelijk" hadden. En dus vreemd gingen bij het leven. Want ik weet nog wel, jij met die oom Alex, en later oom Berend... Ik heb wat ooms voorbij zien komen, op de meest wonderlijke tijden, vooral 's avonds laat en 's morgens vroeg. En uit de slaapkamer kwam altijd geluid.

BERNADETTE: *(Voornaam)* Ik ben poly-amoureuus, dat zit in mijn genen. Dat heb ik van mijn moeder, die had ook ieder moment een

andere levenspartner. Mijn vader, jullie opa Leo, had er geen moeite mee. 'Ik krijg er alleen maar leuke vrienden bij', zei hij. Oma heeft er zeven pensioenen aan over gehouden, twee levensverzekeringsuitkeringen en een lijfrente. Plus een vakantiehuis in Zuid-Frankrijk.

LIESBETH: Ja, daarom is dit plan ook niet slecht, maar het moet overtuigender en scherper. Zo'n verschrikkelijk verdriet, dat moet je met waarde dragen. *(Wendt zich tot het publiek in de zaal)* Vindt u ook niet, dames en heren... Je man verliezen is natuurlijk nooit prettig, maar de financiële zekerheid die daarop volgt is wel buitengewoon aangenaam.

VICTORINE: *(Tot haar moeder Bernadette)* Ik zou het wat meer ingetogen doen, mam... Stijlvoller, zal ik maar zeggen... Diep getroffen door het vreselijk verlies, maar je draagt je lot dapper.

LIESBETH: Juist. Daarom moet deze scène even over. En iets minder rouw, mam... Die sluier kan wel af.

BERNADETTE: *(Gretig)* O, dat wel, graag, want je ziet geen hand voor ogen met dat verduisteringsgordijn voor je neus... *(Bernadette en haar dochter Victorine draaien zich om en gaan beiden midden achter af)*

LIESBETH: *(Wendt zich tot het publiek)* Kijk, overtuigingskracht, daar gaat het om. Het moet natuurlijk en waarheidsgetrouw overkomen. Zó, dat je zegt, wat vreselijk dat het die vrouw met haar dochters is overkomen... Wat worden die zwaar bezocht! *(Stem van Victorine vanuit de linker coulissen)*

VICTORINE: Kunnen we?

LIESBETH: *(Stelt zich op, rechts voor op het toneel, rug naar het publiek)* Ja, kom maar... En denk eraan, mam...gedistingeerd en ingetogen. Overtuigend. Zodat iedereen denkt: Wat een moedige weduwe. Wat gedraagt zij zich kranig. *(Bernadette en Victorine nu beiden hand in hand midden achter op. Bernadette zuchtend en lijdzaam. De rouwsluier is verdwenen, alsmede de enorme hoed. Victorine pakt een stoel, waarop moeder Bernadette behoedzaam gaat zitten. Victorine stelt zich achter haar moeder op. Liesbeth reageert opgetogen. Liesbeth enthousiast)* O ja... O ja! Véél beter! Ja! Zo moet het. Dit gaat geld opleveren! Vooral dat zwijgen! Zéér indrukwekkend. Daar houdt niemand droge ogen bij. Zie je wel, mam, dat je het bést kunt... Je bent een voortreffelijke actrice. *(Draait zich om tot het publiek)* Daar mag u best even voor klappen hoor..... Zo'n sterke weduwe! Trouwens, applaudisseren bij een uitvaart, dat is tegenwoordig helemaal "in". *(Zij laat haar moeder Bernadette even applaus nemen)*

BERNADETTE: (*Vrolijk lachend en proestend tot Liesbeth*) M'n lieve Liesbeth... Je moest eens weten! Al die mannen die dachten dat ze me tot een ongeëvenaard hoogtepunt brachten! De sukfels... Een super-orgasme! Nou, dan leer je wel toneelspelen, hoor... Geen betere toneelschool dan het bed!

VICTORINE: (*Nadenkend*) Toch heb ik er nooit veel van in de gaten gehad... Ik dacht dat het allemaal vrienden van pappa waren.

BERNADETTE: (*Proestend*) Natuurlijk waren het vrienden van je vader! Hij introduceerde ze, als het ware... Om zo nu en dan wat financiële plooitjes glad te strijken. Het betere ruk- en trekwerk. Ach, de meesten waren niet zo moeilijk... Een kinderhand is snel gevuld, zal ik maar zeggen... Letterlijk en figuurlijk. Ik weet niet met wat voor een soort vrouwen sommige mannen getrouwd zijn, maar veel van die kerels komen een hoop te kort, heb ik het idee... En nu jullie vader het tijdelijke voor het eeuwige verwisseld heeft, tenminste voor een paar weken, of een maand, kunnen we hopelijk over een tijdje opnieuw beginnen, met een schone lei en een vers gevulde bankrekening.

VICTORINE: (*Bedachtzaam*) Maar dan moet het allemaal wél lukken.

LIESBETH: (*Overtuigend*) Natuurlijk lukt het, Victorine, lief zusje van me! Een ijzersterk verhaal in de juiste tijd, zo rond de Kerst.

BERNADETTE: (*Tot de zaal*) Een idee van oma. Mijn moeder. Kijk, in de Kersttijd draait alles op halve kracht. Of nog minder. Dus is men veel minder aandachtig. Iedereen wil Kerst en Oud en Nieuw vieren, lekker eten en zo, thuis zijn. Daarom wordt er veel afgeraffeld. Een uitvaart tussen Kerstmis en Oud Jaar, ook zo iets. Veel genodigden kunnen dan niet. Zijn naar de wintersport, of naar de zon. Die komen echt niet terug voor een begrafenis of crematie, dus de plechtigheid gaat vrij ongemerkt voorbij. En in het nieuwe jaar is het weer business as usual. Over tot de orde van de dag.

VICTORINE: (*Verbaasd*) Komt er dan een uitvaart? Er was toch niets van 'm over?

LIESBETH: (*Uitleggend met de nodige handgebaren*) We doen gewoon alsof. Pappa's jasje hing toch in het achterschip, met z'n leesbril, z'n ID, z'n portefeuille en z'n andere papieren..? Dat hadden we goed geregeld. Kijk, het achterschip, dat had verder geen schade... Nee, logisch, dat komt niet uit. Pappa zat in het voorschip, weet je nog wel? In het vooronder, toen daar die gasfles explodeerde en die verschrikkelijke brand uitbrak die alles in de as legde. En de jachthaven van Hoorn was een perfect decor. Lekker moeilijk te bereiken ook, dat scheelt enorm bij zo'n uitslaande brand. En zo'n schip fikt hoor... Allemaal hout en kunststof...

BERNADETTE: (*Knikkend en waardierend*) Goed verhaal, prima plot... Geen speld tussen te krijgen. Mijn moeder had tekstschrijver moeten worden.

VICTORINE: (*Geamuseerd*) Dus we gaan pappa's colbertje begraven?

BERNADETTE: (*Samenzweerderig tot Victorine en Liesbeth*) We gaan cremeren. Een paar handjes as meer of minder, daar doen ze in het crematorium niet moeilijk over. Maar denk erom, meiden, dat jullie ook in je rol blijven... Een enkel traantje, neem desnoods wat uien schillen mee naar de uitvaart...

LIESBETH: (*Nieuwsgierig*) En wanneer komt Oom Tim in beeld?

VICTORINE: (*Verrast*) Oom Tim? Pappa's tweelingbroer? Maar die is toch al jaren doo...

BERNADETTE: (*Geschrokken tot Victorine, haar snel onderbrekend*) Ai!!! Wil je je mond wel eens houden! Dat weet niemand! Australië heeft een burgelijke stand van lik m'n vestje... En gelukkig ieder jaar verwoestende bosbranden. Dan raken mensen gemakkelijk zoek. Oma is in Australië geweest en heeft de papieren van Oom Tim kunnen redden. Ze waren zeer onder de indruk dat iemand uit Holland de moeite had genomen om een ver familielid te identificeren. Oom Tim is nooit officieel overleden. Op papier bestaat hij nog. Oma heeft die papieren. Oom Tim redt ons uit de brand, ha ha ha, da's ook een aardige. (*Vanuit de coulissen klinkt het indringende geluid van een deurbel. Liesbeth kijkt fronsend richting linker coulissen*)

BERNADETTE: (*Opgewekt*) Dat zal jullie oma zijn, om de laatste details door te spreken.

LIESBETH: (*Lichtelijk huiverend*) Nee, een politieauto, lijkt het wel... Die rechercheur die hier al eerder was, en nog een mevrouw, geloof ik...

VICTORINE: Ik doe wel even open! (*Victorine links af*)

BERNADETTE: (*Lichtelijk verontrust tot Liesbeth*) Politie? Alweer? Blijft dat zo? Alles was toch geregeld, had dat mens gezegd? Een explosie, gevolgd door een verwoestende brand, waarbij een slachtoffer valt te betreuren, te weten Tom Albers, in leven mijn echtgenoot en jullie vader...

LIESBETH: (*Slim*) Met een prima levensverzekering...

BERNADETTE: (*IJverig aanvullend*) Uiteraard... Bij een uiterst bonafide verzekeringsmaatschappij, en de premie werd zeer precies op de juiste datum voldaan. Daar hebben oma en ik altijd scherp op gelet. Het ging tenslotte om een groot bedrag, te weten € 500.000! Een half miljoen! Daar mag je niet nonchalant over

doen. *(Van links op Victorine, gevolgd door Marjo Vermeulen, al dan niet in politieuniform, of in een klassiek statig mantelpak, en verzekeringsinspecteur Natasja de Haan, ook zeer stijlvol gekleed in donker mantelpak. Beide dames met aktetassen waarin blocnotes en documenten. Ze gedragen zich erg vormelijk)*

MARJO: *(Kijkt belangstellend de zaal in)* Zo, dat zijn veel belangstellenden voor de condoleance, zo te zien... Moeten die allemaal koffie met cake? Dat gaat in de papieren lopen... Eh... Tja.... *(Haalt papieren of een dun dossier uit haar tas, dat zij langzaam doorbladert)* Dames... Wij hadden toch nog enkele vragen omtrent de plotselinge dood van de Heer Tom Albers... Ook mevrouw Natasja de Haan hier, inspecteur van de verzekeringsmaatschappij...

LIESBETH: *(Barst terstond in hartstochtelijk geweend uit)* O, mijn pappie.... Mijn lieve pappie! Ik mis hem zo!

NATASJA: *(Tot Bernadette)* Heeft u er over gedacht om slachtofferhulp in te schakelen vanwege uw grote verlies? De psychische uitwerking op uw dochters...

BERNADETTE: *(Kil)* Slachtofferhulp? Wat moeten wij met slachtofferhulp? Er was maar één slachtoffer, te weten mijn man, en die is dood. Praten over mijn overleden man helpt ons niet, daar komt-ie niet door terug. Geld wél, daar kunnen we verder mee.

VICTORINE: *(Loopt zeer bezorgd op Liesbeth af, slaat haar troostend een arm om de schouders. Richt zich verwijtend tot Natasja)* Moet dit nu echt? Ziet u dan niet dat mijn lieve zusje verteerd wordt door verdriet? Ik vind het ongepast. Wij zijn geconfronteerd met een smartelijk verlies. En wij worden behandeld alsof we een stel gewetenloze criminelen zijn. *(Liesbeth snikt, maar kijkt ondertussen of haar tranen wel genoeg indruk maken)* Stil maar hoor, lief zusje van me... Het komt heus wel weer goed.

NATASJA: *(Lichtelijk in verlegenheid gebracht. Kijkt wat verstoord en geschokt naar Liesbeth)* Hoe zal ik het zeggen... Tja... Opmerkelijke feiten, waarschijnlijk allemaal te verklaren, hoop ik, maar toch, eh, tja, vréémd...

BERNADETTE *(Kil en verstijvend)* Ja... En wat wilt u daarmee zeggen?

NATASJA: *(Haar papieren die ze uit haar tas haalt raadplegend)* Wel, om maar iets te noemen... Uw manier van leven... Nogal in grootse stijl, zal ik maar zeggen... Groot huis, dubbele garage... Diverse auto's, een luxe jacht... Regelmatig langdurige vakanties, bezoeken aan casino's... Waar werd dat allemaal van betaald?

BERNADETTE: *(Hooghartig)* Mijn man zat in de internationale handel... Dan gaat het om grotere bedragen, én grotere belangen, dan menigeen in dit miezerige landje zich kan voorstellen. Daarbij: veel werd ons geschonken en gegund. Zo gaat dat in de grote-mensen-wereld. Een etentje hier, een vakantietripje daar, zo masseer je de relaties, leerde mijn man ons. En help je mogelijke misverstanden de wereld uit.

NATASJA: *(IJverig knikkend en aantekeningen makend)* Begrijpelijk allemaal... Maar de afgelopen tien jaar is er geen belastingaangifte door u of uw overleden echtgenoot gedaan, en ook geen cent belasting betaald. Dat hebben wij nagevraagd bij de Belastingdienst, die binnenkort een onderzoek in wil stellen.

BERNADETTE: Dat regelde onze boekhouder allemaal via de Kaaimaneilanden.

NATASJA: *(Verheugd)* Ach ja... Zo... Kijk kijk... En wie was die boekhouder dan wel, als ik zo vrij mag zijn?

BERNADETTE: *(In het nauw gebracht, lichtelijk onzeker. Loopt op het toneel handenwringend heen en weer)* Eh... Dat weet ik niet meer zo precies... Mevrouw, ik heb op het ogenblik wel iets anders aan mijn hoofd... Mijn dochters zijn hun vader kwijt, ik ben weduwe... De zaken van mijn man moeten doorgaan... Volgens mij hadden we een accountant, bij een of ander groot kantoor... Mijn man regelde dat, ik bemoeide mij er niet mee.

MARJO: *(Aantekeningen makend en andere papieren uit haar tas raadplegend)* Misschien dat uw moeder er iets van weet? Want zij was toch mede-firmand van wijlen uw man?

VICTORINE: *(Nu ook in gespeelde droefenis, met tranen in de ogen en met gebroken stem. Handenwringend of de handen ten hemel strekkend)* O, wat klinkt dat toch vreselijk... Wijlen uw man! Wijlen mijn vader! Onze vader! Onze lieve vader! Wat moet wij zonder hem? Ons leven wordt nooit meer zoals het ooit was!

BERNADETTE: *(Lichtelijk geïrriteerd, met een kortaf handgebaar naar Victorine en Liesbeth)* Ja, zo kan-ie wel weer... Verdriet is mooi, rouw is goed, dat moet ook, maar het mag niet je leven gaan beheersen. De enige juiste weg is de weg naar voren, dat was een lijfspreuk van mijn helaas zo tragisch om het leven gekomen echtgenoot Tom Albers... Wij moeten dóór... *(Richt zich tot Marjo)* Wat mijn moeder betreft, mevrouw de politie-inspecteur, daar moet u zich niet al te veel van voorstellen... Mijn moeder was zéér op haar schoonzoon, mijn Tom, gesteld... Vandaar haar bemoeienis met zijn zaken, ze deden veel samen.

VICTORINE: (*Verschrikt en helemaal niet meer bedroefd*) Wat? Deed oma het ook met pappa?

NATASJA: (*Peinzend haar aantekeningen uit haar tas halend en deze bladerend raadplegend*) Mevrouw Cato van Bodegraven, wacht even... Daar heb ik hier nog wat interessante gegevens over... Waar heb ik het... Ah! Hier... Juist... Eh... Die mevrouw kan zich bij geen enkele maatschappij nog verzekeren, ze was zelfs door Lloyds in Engeland geweigerd... Wegens onaanvaardbare risico's... Als die dame zich meldde wist je zeker dat het geld ging kosten, en niet zo'n beetje ook...

BERNADETTE: (*Triest*) Mijn moeder is helaas vier keer weduwe geworden... Het noodlot klopt steeds op dezelfde deur... Een ongeneeslijke ziekte, een verschrikkelijk ongeval, één dood door schuld van een dóórrijder wiens identiteit nooit achterhaald is, en een verdrinking... Het was alsof de duvel ermee speelde. (*Richt zich tot Victorine*) En nee, Victorine, oma deed het *NIET* met pappa, want dan had ik hem en mijn moeder persoonlijk hun nek gebroken. Trouwens, jullie vader kwam bij mij *NIETS* tekort en oma had volgens mij andere voorkeuren.

NATASJA: (*IJverig knikkend*) Ja, tot die conclusie waren mijn collega's van de andere schade-afdelingen ook al gekomen... Mevrouw uw moeder zocht haar echtgenoten met zorg uit... Geen huwelijk duurde langer dan 24 maanden... En dan werd er gecashed... Een relatie met een gezonde jonge schoonzoon, dat leverde weinig op.

MARJO: (*Onverschillig*) Ach, misschien als versnapering tussen de bedrijven door...

BERNADETTE: (*Toont zich jegens Marjo gekrenkt en beledigd*) U hebt het hier wel over mijn man, de vader van mijn dochters! Die nu wees zijn, en vaderloos verder moeten met hun leven.

NATASJA: (*Met een wrang spotlachje tot Bernadette*) Maar wél met een aardig spaarpotje, nietwaar mevrouw Albers-Van Bodegraven? Want eens even zien... (*Raadpleegt een dossier*) Ja, hier heb ik het... Dit akkevietje levert ruim een half miljoen op, mochten wij tot uitkeren overgaan...

BERNADETTE: (*Kil*) Dan zou ik daar maar eens beginnen, in plaats van met allerlei onzinnige verdachtmakingen en beschuldigingen te strooien...

MARJO: Het technisch en forensisch onderzoek is nog in volle gang, mevrouw... Maar we zijn vanwege de kerstdagen wat onderbezet... Dus duurt het allemaal wat langer... Op het bureau spreken ze al

van a Christmas case... Onze beste expert zit met vakantie in Canada... Het komt allemaal uiterst ongelegen.

BERNADETTE: (*Grimmig*) Dat was ook de bedoeling.

MARJO: (*Verbaasd*) Pardon?

BERNADETTE: (*Zich herstellend*) Eh... Ik zei, hoe bedoelt u?

MARJO: Precies zoals ik het zeg, mevrouw Albers... Zo lang we geen afsluitend rapport hebben omtrent de oorzaak van de brand op het schip van uw man, met daaruit voortvloeiend de dood van uw man, waarvan we weinig tot geen stoffelijke resten hebben teruggevonden, niets eigenlijk, kan ook de verzekeringsmaatschappij van mevrouw Natasja de Haan hier nog niets ondernemen. Een overlijden zonder lijk komt weinig voor.

BERNADETTE: (*Met schrille stem, schel, in goed gespeelde opperste verontwaardiging*) Zo, lekker is dat! En hoe moeten mijn dochters en ik dan die tijd doorkomen? Waarvan moeten wij leven? Wij hebben geen inkomen meer! Dus wij moeten maar naar de Bijstand? Is dat de manier waarop Nederland omgaat met zijn getroffen onderdanen? Omdat je je keurig verzekert om maar niemand tot last te zijn bij eventualiteiten mag je op een houtje bijten tot de 'experts' klaar zijn met een onderzoek van een ongeluk dat zo klaar is als een klontje? U wordt bedankt! Dit is ons kerstcadeautje? Is dit de bedoeling van Vrolijk Kerstfeest? Een stagnerend politie-onderzoek en een weigerachtige verzekeringsmaatschappij? En wij straks het nieuwe jaar in zonder één cent?

VICTORINE: (*Onnozel*) Want ik moet mijn paardrijlessen wél betalen, natuurlijk, en mijn tennis, en mijn abonnementen op de Story en de Party, en mijn yoga-meditatie-avonden, en mijn lidmaatschap van de sjoelvereniging.

LIESBETH: (*Victorine ijverig aanvullend*) Juist ja! En waar moet ik de hockeyclub van betalen? Volgende week zou ik naar een concert in Amsterdam, hoe kom ik daar nu? En de wintersport in de voorjaarsvakantie? Skilessen? En m'n autorijlessen! Ik moet examen doen!

VICTORINE: (*Wederom onnozel, nu tot Liesbeth*) Alweer? Hoe vaak moet dat dan?

LIESBETH: De achtste keer, want ik heb nu de hellingproef eindelijk onder de knie. Die lukte steeds niet. De handrem brak af. Zo iets. Of ik reed achterwaarts tegen een paaltje aan dat ze er nét hadden neergezet zeker, want ik had het nog nóóit gezien.

MARJO: (*Tot Bernadette*) A propos, mevrouw Albers... Heeft u enig idee waar wij uw moeder zouden kunnen traceren? Wij hebben

haar niet in haar huis aangetroffen, nee, weest u maar gerust, wij hadden een huiszoekingsbevel... En we zijn twee keer op bezoek geweest. Voor het geval dat uw overleden of spoorloos verdwenen man zijn heil had gezocht bij uw moeder, ha ha ha!

VICTORINE: (*Koppig en vastberaden, er gaat haar een licht op*) Aha.. Zie je wel... Ik had er al zo'n vermoeden van.

NATASJA: (*Beducht tot Liesbeth*) Eh, die leswagen... Die was toch hoop ik niet bij onze maatschappij verzekerd? Als wij de naam 'Albers-van Bodegraven' horen gaan bij ons alle seinen op rood. Met mevrouw Cato voorop. Zo'n auto is óf gestolen, óf total loss gereden... En moet worden vergoed, liefst direct en liefst contant.,

BERNADETTE: (*Vinnig*) Schandalig dat u mijn moeder in zo'n slecht daglicht stelt waar haar kleindochters bij zijn... Alsof mijn beide schatten nog niet genoeg voor hun kiezen hebben gehad! Victorine, geloof niet alles wat anderen zeggen. Oma en jullie vader? Laat me niet lachen! En tsja, mevrouw de politie-inspecteur, Gods wegen en die van mijn moeder zijn ondoorgrondelijk. Waarschijnlijk is mijn moeder nu samen met één van haar 'vrienden', daar heeft ze er zát van, en allen even bemiddeld. Want ma heeft een speciale en dure smaak, haha ha, dat heb ik dan ook van haar.

NATASJA: (*Tot Marjo*) Dat ouwe mens zit waarschijnlijk op een of andere camping, of ergens in het buitenland. Zie die maar eens op te sporen, dat lukt ons niet. Deze familie heeft z'n zaakjes goed voor elkaar, dat moet ik zeggen.

MARJO: (*Lichtelijk aangeslagen*) Volgens mij komen we hier ook niet verder... We moeten toch eerst de rapporten van de Technische Recherche afwachten, en die zijn al wéken achter met hun onderzoeken!

BERNADETTE: (*Sarcastisch tot Marjo*) Prettig is dat, hè, werken bij een baas die alleen maar bezuinigt en inkrimpt... Kom je nooit verder mee. Daarom is wijlen mijn Tom altijd een vrije zelfstandige ondernemer gebleven... Want van hard werken voor een ander is nog nooit iemand beter geworden, was één van zijn favoriete uitspraken.

VICTORINE: (*Opgetogen en onnozel tot haar zusje Liesbeth*) Oma woont nog in het huis van haar ouders... Weet je nog wel, Liesbeth? Zo'n heel oud huis van wel 100 jaar... Vol met verborgen kamertjes en geheime gangetjes... We speelden er altijd verstoppertje en ze konden ons nooit vinden!

LIESBETH: (*Geërgerd, met gesmoorde stem, geeft Victorine een venijnige schop tegen haar schenen of enkels, Natasja en Marjo*)

staan beiden druk met elkaar te overleggen en hebben zodoende niets in de gaten) Houd toch eens je mond, domme sukkel!

NATASJA: *(Slaat saggereinig haar aantekenboek dicht in propt het in haar tas. Richt zich koud en vormelijk tot Bernadette.)* Mevrouw Albers, zodra wij wat meer weten zal ik u berichten. Rekent u echter voorlopig maar nergens op, want wij zullen in samenwerking met de politie deze... eh... merkwaardige zaak tot de bodem uitzoeken! Tot de bodem! En nee, wij geven geen voorschotten, dat krijgen we dan nóóit meer terug. 'Wie met een Albers zaken doet is z'n centen voorgoed kwijt'. Dat is één van de favoriete uitspraken van verzekeringsinspecteurs.

MARJO: *(Nuchter tot Bernadette)* Daar heb ik weinig aan toe te voegen, mevrouw Albers... Ik wil u wel verzoeken om ter beschikking van de politie te blijven, mét uw dochters. Dat houdt dus in dat u deze gemeente, zelfs deze zaal, niet mag verlaten. Ook niet in de pauze. Beschouwt u zich maar als min of meer verdacht, ook al hebt u alledrie een gietijzeren alibi. Maar dat moet nog onderzocht worden. Nee, we komen er zelf wel uit... U hoort nog van ons. *(Marjo en Natasja knikken beiden enigszins militairement, en marcheren dan zowat links het toneel af)*

BERNADETTE: *(Kijkt hen spottend en smalend na)* Ha ha... En die willen mijn moeder te pakken nemen? Die is hoogleraar oplichting, zwendel en bedrog. Met nog nooit één veroordeling, O, dat mens is wel zo geweldig gehaaid... Zoals die valsheid in geschrifte kon plegen... En fraude! Daar was ze onovertroffen in. Jullie vader was gewiekst, maar mijn moeder had het van nature... En ze had natuurlijk alles mee. Een knap gezicht, een goed figuur... Dat helpt in deze branche! Daar zullen wat bankdirecteuren ingevlogen zijn... Torenhoge hypotheek op waardeloze panden die vervolgens spontaan in de hens vlogen... Persoonlijke leningen op reeds lang overleden personen... Doorlopende kredieten voor niet-bestaande firma's... Heerlijk. *(Proestend tot Liesbeth en Victorine)* Jullie oma is een zalige doerak... Haar vader was nog erger. Eigenlijk moet ik zeggen: nog beter. Die heeft tijdens de Bezetting in dat grote huis Joodse onderduikers verstopt, in totaal dertien stuks en voor honderd gulden per persoon per maand. Hij heeft ze pas vijf jaar na de Bevrijding verteld dat de oorlog voorbij was. Ha ha ha ha...

LIESBETH: *(Opgewekt en nieuwsgierig)* Dus oma is niet voor één gat te vangen?

BERNADETTE: Neem nu alleen maar dit plan. In al z'n eenvoud eenvoudigweg geniaal! Jullie vader Tom is overleden. Tim, zijn ééneïge tweelingbroer, zat in Australië. Helaas is Tim een aantal

jaren geleden bij een bosbrand om het leven gekomen, dat is zeker! Maar dat weet niemand en oma heeft z'n papieren want die zag direct mogelijkheden. Dat is het geniale van dat mens. De papieren kloppen, want ééneiïge tweelingen hebben dezelfde geboortedatum, dezelfde geboorteplaats, hetzelfde DNA en zelfs identieke vingerafdrukken! Tim komt naar Nederland, zogenaamd, troost de weduwe van zijn broer en trouwt met haar, zodat jullie je vader weer terug hebben.

VICTORINE: (*Beducht*) Oma weet toch wel héél zeker dat oom Tim écht overleden is? Ik bedoel, oma weet wel eens meer iets héél zeker, ook dat ze via via het winnende lot van de Postcode in handen had gekregen, goed voor tien miljoen! Uiteindelijk won ze enkel een fiets, die ook nog eens na twee dagen gestolen werd.

BERNADETTE: Iedereen maakt wel eens een fout. Ze had het niet goed verstaan... Ze had 'een' winnend lot, niet *HET* winnende lot...

LIESBETH: (*Enthousiast*) Die keer dat ze die belastinginspecteur te grazen nam! In plaats van een naheffing plus boete kregen we vijf jaar huurtoeslag, zorgtoeslag, persoons gebonden budget, éénouderkorting en invaliditeitsaftrek in één keer uitbetaald!

BERNADETTE: (*Plechtig*) Jullie wilt ook niet weten wat jullie grootmoeder daarvoor heeft moeten doen... Hoe vaak en hoe lang... Ze kon daarna zes weken niet meer gewoon lopen of op een eetkamerstoel zitten. Maar de buit was binnen!

VICTORINE: (*Bezorgd*) Toen was oma nog in de kracht van haar leven... Net veertig, en ze zag eruit als begin dertig. Maar oma loopt nu tegen de zestig! Ze is de jongste niet meer! En oudere mensen gaan fouten maken, worden vergeetachtig, minder secuur... Je kent dat wel. Laatst was ze haar autosleutels kwijt. Zo begint het. En ze wist niet wat voor dag het was van de week.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto